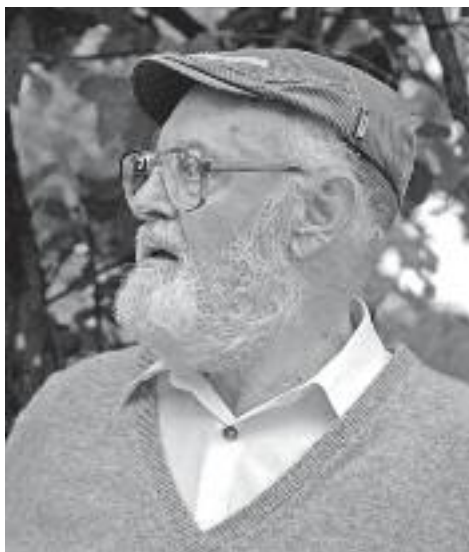

Ion Gheorghe

Tot mai des visez pământul

Tot mai des visez pământul cu nefericirile lui;
trag plasele fire și rădăcini de ierburi oceanice
de parcă apa a luat carele cu otavă cosită.
În iulie-am fugit din Copenhaga spre satele lor,
am rămas pe malul câmpului și-am plâns după voi –
acasă mă scăldam ca păsările-n iarba de grâu,
și-adormeam în spicele pline de lapte.

În Danemarca n-am văzut drumuri de țărână
și-acest lucru l-aș fi dus în brațe pân-acasă...
și-acum, în Oceanul Atlantic visez pământul cu nefericirile lui.

Azi-noapte se făcea că lucrez într-o fermă străină,
numai pătule de porumb și hambare de grâu peste tot;
număram vârstele pe grăunțe de știuleți și de spice;
cele triste cu boabe de porumb, cele albe – cu sămânța de pâine;
în loc de bani aveam boabe de porumb în buzunare;
la casa cinematografului dădeam câte două, trei boabe de grâu,
la baruri dădeam două căciuli de porumb, să danseze femeile;
se putea turna în părul lor semănătură de secară și alte semințe.

Prețurile pe lume se vădeau peste tot în grăunțe și boabe;
cumpărai o cameră de hotel cu cincizeci de boabe pe oră,
cu-o sută de boabe îți alegeai o femeie-mbătută...

Deodată a venit un vânt să dărâme pătulele;
valuri de grăunțe și boabe-au început să se ridice pe lume
oamenii săreau și se sprijineau cu barajele,
morile de vânt se mișcau lovite de semințe în aripi,
elicele morilor de apă și scocurile se rupeau de porumb...

Tot mai des visez pământul cu nefericirile lui;
se făcea că se pornise și apa pe sub noi;
din loc în loc se vădea că sunt amfore-ngropate
să cumpănească trecerea și-ntoarcerea lumii
și-acestea-și rătăciseră orologiile de ploaie și umezeală
încât ogoarele se preschimbaseră în lacuri,
și tot țărani au sărit să sape șanțuri și-apeducte;
astfel apele se linișteau, amforele-și câștigau crugul orar
și tot tractoarele ieșeau să pună capăt stihilor –
Tot mai des visez pământul cu nefericirile lui...

Pe deasupra trecea pasărea de curând înviată;
ducea un pește-n plisc, și-l arunca-n pământ
și dintr-o dată oamenii se scăldau în sânge de pește,
dormeau pe mătase de carne de pește;
la baruri femeile se dezbrăcau câte patru pentru un hering;
o sticlă de gin scoțian se cumpăra cu un pește de munte;
o hidrocentrală se cumpăra cu două coșuri de crap,
harta astronomică de construire a unei rafinării de petrol
se putea cumpăra pe o căruță de pește din lacul Suhaia.

Am smuls, am stârpit, am tăiat sălciile și răchitele –
e bine c-avem vapoare de pescuit și iarăși e bine
să nu spargem toate lacurile de pe malul stâng;
oamenii pleacă din țări și li se-mprăstie casele,
de mare nevoie iese omul pe mare și-și părăsește copiii,
multă bucurie când pleci, dar și multă, multă tristețe,
tot mai mulți muncitori pleacă de la casele și patriile lor –
Il tutto mondo è una paese...
dar vreau să mor ca un câine cu botul pe pragul de-acasă.

1965

More and More I Dream About Land

More and more I dream about the land and its misfortunes;
I pull out the fishing nets blades and roots of ocean weeds
as if the waves washed away the carts with mown aftermath.
in July I escaped Copenhagen towards their villages,
I stopped short on the brink of the field and cried for you-
when home I would wallow like a bird in wheat grass,
and fell asleep among milky ears.

Never did I see dusty roads in Denmark
and it's these I would have carried home in my arms...
and now adrift on the Atlantic I'm dreaming about the land and its misfortunes.

Last night it was as if I was toiling in a foreign farm,
all over the place just corn and wheat barns;
I was counting ages with grains and wheat ears;
the gloomy ones with corn grains, the jolly ones - with bread seeds;
as for money I was carrying corn grain in my pockets;
at the box-office I was paying a couple of wheat grains,
at bars I was making women dance with two hatfuls of garlic;
one could pour in their hair rye crop and all sorts of seeds.
The prices all over the world were coming in grains and beans;
one could book a hotel room for fifty grains an hour,
for one hundred of them one could afford a drunk woman...

Out of the blue a wind assailed the barns;
Waves of grains and beans tumbled over the world
the people rushed to strengthen the dams,
bombed with seeds the windmills were rolling their wings,
the watermills paddles and the gutter cracked under corn...

More and more I dream about the land and its misfortunes;
it was as if even the waters struggled to sweep us away;
here and there one could spot buried amphorae
balancing the ebbs and flows of the world
with random clocks because of moisture and rain
so that the fields were turned into lakes,
and who else if not the villagers dashed to raise dams and aqueducts;
so the waters dwindled away, the amphorae regained their timing
and the tractors defeated the storming harpies -
More and more I dream about the land and its misfortunes...

High above with a fish in its beak the recently resurrected bird
was flying, throwing it to the ground,

and all of a sudden the people bathed in fish blood,
slept on the silky fish flesh;
in saloons women were stripping four at a time for only one herring;
a bottle of Scottish gin could be bought with a trout;
a hydropower plant could be bought with two baskets of carp,
the astronomic map for building an oil refinery
could be bought with a cart full of fish from Suhaia Lake.

I snatched, burned and cut the willows and cranberries -
we're lucky to have fishing ships and we're even luckier
if we haven't plundered all the lakes on the left side;
people leave behind their countries and their households get shattered,
needy men sail away deserting their offspring,
plenty of joy at going away, but also torrents of sadness,
more and more workers leave behind their houses and countries -
Il tutto mondo è una paese...
but I long to die as a dog with its muzzle on the family threshold.

1965

translated by Felix Nicolau